

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gruodžio 19 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Apmokestinimas – Mokesčių teisės aktų suderinimas – Bendra pridėtinės vertės mokesčio (PVM) sistema – Direktyva 2006/112/EB – Speciali kelionių agentūroms skirta schema – Apgyvandinimas iš kito apmokestinamojo asmens išsinuotame atostogų būste – Papildomos paslaugos – Pagrindinis ar pagalbinis paslaugos pobūdis – Lengvatinis mokesčio tarifas – Kelionių agentūros savo vardu teikiamos apgyvendinimo paslaugos“

Byloje C-552/17

dėl 2017 m. rugpjūčio 3 d. *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija) nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2017 m. rugsėjo 21 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Alpenchalets Resorts GmbH

prieš

Finanzamt München Abteilung Körperschaften

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro ketvirtosios kolegijos pirmininko pareigas einantis septintosios kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász (pranešėjas) ir C. Vajda,

generalinis advokatas M. Bobek,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. liepos 11 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Alpenchalets Resorts GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* M. Laukemann ir E. Meilinger,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir R. Kanitz,
- Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. Bulterman ir M. Noort,
- Europos Komisijos, atstovaujamos N. Gossement ir B.-R. Killmann,

susipažinęs su 2018 m. rugsėjo 5 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

* Proceso kalba: vokiečių.

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1, toliau – PVM direktyva) 98 straipsnio 2 dalies pirmos pastraipos ir 306 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Alpenchalets Resorts GmbH* (toliau – *Alpenchalets*) ir *Finanzamt München* (Miuncheno mokesčių inspekcija, Vokietija) ginčą dėl apgyvendinimo atostogų būste paslaugų apmokestinimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 Pagal PVM direktyvos VIII antraštinės dalies „Tarifai“ 98 straipsnio 1 ir 2 dalis valstybės narės gali taikyti vieną arba du lengvatinius tarifus; lengvatiniai tarifai taikomi tik šios direktyvos III priede nustatytoms kategorijoms priklausančių prekių tiekimui ar paslaugų teikimui.
- 4 Šio III priedo „Prekių ir paslaugų, kurias tiekiant ir teikiant gali būti taikomi 98 straipsnyje nurodyti lengvatiniai tarifai, sąrašas“ 12 punkte numatyta:

„viešbučių ir panašių įstaigų teikiamos apgyvendinimo paslaugos, įskaitant apgyvendinimą per atostogas ir stovyklaviečių ar namelių-autopriekabų stovėjimo vietų nuomą;

<...>“

- 5 PVM direktyvos XII antraštinės dalies „Specialios schemas“ 3 skyriaus „Speciali kelionių agentūroms skirta schema“ 306 straipsnyje nustatyta:

„1. Pagal šį skyrių valstybės narės taiko specialią PVM schemą kelionių agentūrų sandoriams, kai jos sandorius su keleiviais sudaro savo vardu ir teikdamos kelionių paslaugas naudojasi kitų apmokestinamųjų asmenų tiekiamomis prekėmis ir teikiamomis paslaugomis.

Ši speciali schema netaikoma kelionių agentūroms, kai jos užsiima vien tarpininkavimo veikla ir kurioms taikomas 79 straipsnio pirmos pastraipos c punktas siekiant apskaičiuoti apmokestinamąją vertę.

2. Taikant šį skyrių kelionių organizatoriai laikomi kelionių agentūromis.“

- 6 Šios direktyvos 307 straipsnyje numatyta:

„Kelionių agentūrų 306 straipsnyje nustatytomis sąlygomis vykdomi su kelione susiję sandoriai laikomi viena paslauga, kurią keleiviui suteikia kelionių agentūra.

Viena paslauga apmokestinama valstybėje narėje, kurioje kelionių agentūra yra įsteigusi savo verslą ar turi nuolatinį padalinį, iš kurio ji teikia paslaugas.“

7 Minėtos direktyvos 308 straipsnyje nurodyta:

„Kelionių agentūros suteiktos atskiros paslaugos apmokestinamoji vertė ir kaina be PVM, kaip nustatyta 226 straipsnio 8 punkte, yra kelionių agentūros marža, t. y. visos sumos be PVM, kurią turi sumokėti keleivis, ir kelionės agentūros patirtų faktinių išlaidų išigyjant kitų apmokestinamųjų asmenų tiekiamas prekes ir teikiamas paslaugas, kai tokie sandoriai sudaromi tiesioginei keleivio naudai, skirtumas.“

8 PVM direktyvos 309 straipsnyje nustatyta:

„Jei kelionių agentūros kitiems apmokestinamiesiems asmenims pavesti atlikti sandoriai vykdomi už [Sąjungos] ribų, kelionių agentūros atliekamas paslaugų teikimas laikomas tarpininkavimo veikla, kuri neapmokestinama pagal 153 straipsnį.

Jei sandoriai vykdomi ir [Sąjungos] viduje, ir už jos ribų, neapmokestinama gali būti tik ta kelionių agentūros paslaugos dalis, kuri yra susijusi su sandoriais už [Sąjungos] ribų.“

9 PVM direktyvos 310 straipsnyje numatyta:

„PVM, kuri kelionių agentūrai apskaičiuoja kiti apmokestinamieji asmenys už 307 straipsnyje nurodytus sandorius, sudaromus tiesioginei keleivio naudai, nėra atskaitomas ir negražinamas nei [nė] vienoje valstybėje narėje.“

Vokietijos teisė

10 2005 m. vasario 21 d. *Umsatzsteuergesetz* (Apyvartos mokesčio įstatymas, *BGBL*. I, p. 386), iš dalies pakeisto 2009 m. gruodžio 22 d. įstatymu (*BGBL*. I, p. 3950) (toliau – PVM įstatymas), 12 straipsnyje „Mokesčio tarifai“ nustatyta:

„1. Visiems apmokestinamiesiems sandoriams taikomas 19 % jų apmokestinamosios vertės (10, 11 straipsniai, 25 straipsnio 3 dalis ir 25a straipsnio 3 ir 4 dalys) mokesčio tarifas.

2. Mokestis sumažinamas iki 7 % šiems sandoriams:

<...>

11) gyvenamųjų ir miegamųjų patalpų, kurias prekybininkas teikia trumpalaikiam kitų asmenų apgyvendinimui, nuomai ir trumpalaikiai poilsio stovyklų nuomai. Pirmasis sakinytis netaikomas paslaugoms, kurios nėra skirtos tiesiogiai nuomai, net jei už jas atlyginama nuomos mokesčiu.“

11 To paties įstatymo 25 straipsnyje „Kelionių paslaugų apmokestinimas“ nustatyta:

„1. Šios nuostatos taikomos prekybininko teikiamoms kelionių paslaugoms, kurios nėra skirtos gavėjo verslui, kai prekybininkas teikia šias paslaugas gavėjui savo vardu ir naudodamasis trečiųjų asmenų kelionių paslaugomis. Prekybininko teikiama paslauga laikytina kita paslauga. Jei kelionės metu prekybininkas teikia gavėjui keletą šios rūšies paslaugų, jos laikomos vientisa kita paslauga. Kitokios paslaugos teikimo vieta nustatoma pagal 3a straipsnio 1 dalį. Trečiųjų asmenų kelionių paslaugos yra trečiųjų asmenų prekių tiekimas ir kitokios paslaugos, suteikiamos tiesiogiai keleiviams naudai.

2. Kita paslauga neapmokestinama, jeigu su ja susijusios trečiųjų asmenų kelionių paslaugos yra teikiamos trečiųjų valstybių teritorijoje. Prekybininkas turi įrodyti, kad tenkinama atleidimo nuo mokesčio sąlyga. *Bundesministerium der Finanzen* (Federalinė finansų ministerija), gavusi *Bundesrat* (aukštieji parlamento rūmai) pritarimą, gali nutarimu nustatyti, kokia tvarka prekybininkas turi pateikti šį įrodymą.

3. Kitos paslaugos vertė yra paslaugų gavėjo perkant paslaugą sumokėtos sumos ir prekybininko už išankstines kelionės paslaugas sumokėtos sumos skirtumas. Pridėtinės vertės mokestis neįtraukiamas į apmokestinamąją vertę. Prekybininkas gali nustatyti ne kiekvienos atskiros paslaugos, o paslaugų grupių arba visų per apmokestinamąjį laikotarpį suteiktų paslaugų apmokestinamąją vertę.

4. Nukrypstant nuo 15 straipsnio 1 dalies, prekybininkui draudžiama kaip pirkimo PVM atskaityti mokesčio sumas, jam atskirai priskaičiuotas už trečiųjų asmenų kelionių paslaugas, taip pat pagal 13b straipsnį mokėtinas mokesčio sumas. Tai neturi įtakos kitoms 15 straipsnio nuostatom.

<...>

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 12 2011 m. *Alpenchalets* nuomojosi būstą Vokietijoje, Austrijoje ir Italijoje iš jo savininkų ir vėliau jį savo vardu išnuomodavo privatiems klientams kaip atostogų būstą. Be apgyvendinimo, šios paslaugos apėmė būsto valymą, o tam tikrais atvejais – skalbimo ir bاندelių pristatymo paslaugas.
- 13 *Alpenchalets* apskaičiavo PVM remdamasi savo pelno marža, kaip numatyta PVM įstatymo 25 straipsnyje, taikomame kelionių paslaugoms, ir taikė standartinį mokesčio tarifą. Vėliau 2013 m. gegužės 6 d. raštu ji paprašė pakeisti mokesstinį vertinimą ir taikyti lengvatinį PVM tarifą, numatytą PVM įstatymo 12 straipsnio 2 dalyje. Miuncheno mokesčių inspekcija atmetė šį prašymą.
- 14 *Alpenchalets* pateikė skundą *Finanzgericht* (Finansų teismas, Vokietija); šis skundą atmetė tuo pagrindu, kad pagal PVM įstatymo 25 straipsnį nagrinėjamos kelionių paslaugoms buvo taikomas pelno maržos apmokestinimas, o lengvatinio mokesčio tarifo nebuvo galima taikyti, nes kelionės paslaugų teikimas, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą, nebuvo įtrauktas į šio įstatymo 12 straipsnio 2 dalyje nustatytą lengvatinių PVM tarifų sąrašą.
- 15 Norėdama užginčyti šį sprendimą, *Alpenchalets* kreipėsi į *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas, Vokietija).
- 16 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, pirma, jog iš 1992 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Van Ginkel* (C-163/91, EU:C:1992:435) matyti, kad speciali kelionių agentūroms skirta schema taikoma kelionių agentūros paslaugoms, kurios apsiriboja apgyvendinimu. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pripažįsta, kad tas sprendimas buvo patvirtintas vėlesnėje Teisingumo Teismo jurisprudencijoje, tačiau teiraujasi, ar toks požiūris neturėtų būti persvarstytas atsižvelgiant į 2007 m. birželio 21 d. Sprendimą *Ludwig* (C-453/05, EU:C:2007:369), kuriame daromas skirtumas tarp pagrindinių ir pagalbinių paslaugų.
- 17 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad būtina patikrinti, ar jo nagrinėjamoje byloje galima būtų taikyti lengvatinį PVM tarifą, nors pagal PVM direktyvos 306 straipsnį kelionių agentūrų sandoriai turi būti vertinami atskirai ir dėl tokio jų pobūdžio jiems netaikomas šios direktyvos III priedas. Anot šio teismo, kadangi atostogų būsto nuomai, kuriai netaikoma speciali kelionių agentūroms skirta schema, nustatytas lengvatinis PVM tarifas, tokį pat lengvatinį tarifą galima būtų leisti taikyti panašiai paslaugai, patenkančiai į nurodytą specialią schemą.

18 Šiomis aplinkybėmis *Bundesfinanzhof* (Federalinis finansų teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar paslaugai, kurią iš esmės sudaro atostogų būsto suteikimas ir kurios papildomi elementai laikytini tik pagrindinę paslaugą papildančia paslauga, remiantis 1992 m. lapkričio 12 d. Sprendimu *Van Ginkel* (C-163/91, EU:C:1992:435), taikoma pagal PVM direktyvos 306 straipsnį kelionių agentūroms numatyta speciali schema?

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar šiai paslaugai, be specialios schemos, numatytos pagal PVM direktyvos 306 straipsnį kelionių agentūroms, gali būti taikomas lengvatinis mokesčio tarifas už apgyvendinimą per atostogas, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 98 straipsnio 2 dalį, siejamą su III priedo 12 punktu?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

19 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar PVM direktyvos 306–310 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad speciali kelionių agentūroms skirta schema taikoma kelionių agentūros teikiamai atostogų būsto, kuri ji išsinuomojo iš kito apmokestinamojo asmens, suteikimo paslaugai arba tokiai paslaugai kartu su papildomomis pagalbinėmis paslaugomis.

20 Visų pirma pažymėtina, kad pagal PVM direktyvos 306 straipsnį ši speciali schema taikoma vieninteliu atveju – kai kelionei organizuoti kelionių agentūros naudojasi iš kitų apmokestinamųjų asmenų įsigytais prekėmis ir paslaugomis (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 25 d. Sprendimo *Kozak*, C-557/11, EU:C:2012:672, 18 ir 21 punktus).

21 Prašyme priimti prejudicinį sprendimą nėra jokių duomenų apie tai, ar nekilnojamojo turto savininkai ar valdytojai, kurie išnuomojo atostogų būstą *Alpenchalets*, yra ar nėra PVM mokėtojai.

22 Teisingumo Teismas gali atsakyti į pirmąjį klausimą, tik jeigu šie savininkai ar valdytojai turi „PVM mokėtojų“ statusą, o tai turi išsiaiškinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

23 Kaip matyti iš PVM direktyvos 306 straipsnio teksto ir iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos, speciali kelionių agentūroms skirta schema taikoma tik tuo atveju, kai kelionei surengti kelionių agentūra naudojasi trečiųjų asmenų prekėmis ir paslaugomis, o tai reiškia, kad jos pačios paslaugoms, t. y. paslaugoms, kurios nebuvo įsigytos iš trečiųjų asmenų, o buvo suteiktos pačios agentūros, ši schema netaikoma (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 25 d. Sprendimo *Kozak*, C-557/11, EU:C:2012:672, 18, 21, 23 ir 27 punktus).

24 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo nurodyta vienos paslaugos taisyklė, įtvirtinta 2007 m. birželio 21 d. Sprendimo *Ludwig* (C-453/05, EU:C:2007:369) 18 punkte, kuri taikoma bendrosios PVM teisės srityje, negali daryti įtakos šios sąvokos vertinimui, atsižvelgiant į specialią kelionių agentūrų sandoriams taikomą PVM schemą (šiuo klausimu žr. 2012 m. spalio 25 d. Sprendimo *Kozak*, C-557/11, EU:C:2012:672, 24 punktą).

25 Dėl šios specialios schemos taikymo iš trečiųjų asmenų išsinuomoto atostogų būsto suteikimo paslaugai primintina, kad, kaip pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, 1992 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Van Ginkel* (C-163/91, EU:C:1992:435) 23 ir 24 punktuose Teisingumo Teismas konstatavo, kad ši speciali schema gali būti taikoma tik kelionių agentūros teikiamai apgyvendinimo paslaugai. Iš tiesų, siekdamas patenkinti klientų poreikius, kelionių agentūros siūlo

- labai įvairius atostogų ir kelionių paslaugų paketus, kurie leidžia keliautojui jo paties pasirinktomis sąlygomis derinti transporto, apgyvendinimo ir bet kurias kitas šių įmonių teikiamas paslaugas. PVM direktyvos 306 straipsnio netaikymas kelionių agentūros teikiamoms paslaugoms vien tuo pagrindu, kad jos apima tik apgyvendinimą, lemtų sudėtingą mokesčių sistemą, pagal kurią taikytinos PVM taisyklės priklausytų nuo kiekvienam keliautojui teikiamų paslaugų sudedamųjų dalių. Tokia mokesčių sistema prieštarautų šios direktyvos tikslams.
- 26 Ši jurisprudencija buvo patvirtinta keliais Teisingumo Teismo sprendimais.
- 27 Byloje *MyTravel* (2005 m. spalio 6 d. sprendimas, C-291/03, EU:C:2005:591) kelionių agentūra teikė atostogų paslaugų paketus, kurie apėmė apgyvendinimą ir vežimą agentūros nuosavomis transporto priemonėmis. Kaip matyti iš to sprendimo 19 punkto, buvo būtina paskirstyti paslaugų paketo kainą, išskiriant paslaugas, kurioms taikoma speciali schema, ir pačios kelionių agentūros teikiamas paslaugas. Pritaikęs šį paskirstymą, Teisingumo Teismas pripažino, kad speciali schema gali būti taikoma tik apgyvendinimo paslaugoms.
- 28 Iš 2005 m. spalio 13 d. Sprendimo *Ist* (C-200/04, EU:C:2005:608) 29 punkto matyti, kad speciali kelionių agentūroms skirta schema taikoma ūkio subjektui, kuris už nustatyto dydžio užmokesį savo klientams kartu su jo paties teikiamomis kalbų mokymo ar lavinimo paslaugomis siūlo iš kitų apmokestinamųjų asmenų įsigytas paslaugas, kaip antai nuvežimą į paskirties valstybę ir (arba) apgyvendinimą joje. Jungtukai „ir (arba)“ rodo, kad vienos iš šių paslaugų savaime gali pakakti tam, kad būtų taikoma nurodyta speciali schema.
- 29 2010 m. gruodžio 9 d. Sprendime *Minerva Kulturreisen* (C-31/10, EU:C:2010:762, 21 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad nors 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, 1977, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23) 26 straipsnyje (jo nuostatos atkartotos PVM direktyvos 306 straipsnyje) įtvirtinta speciali schema netaikoma jokiai kelionių agentūros teikiamai paslaugai, nesusijusiai su kelione, kelionių agentūros teikiama apgyvendinimo atostogų būste paslauga patenka į šio 26 straipsnio taikymo sritį, net jei ši paslauga apima tik apgyvendinimą ir neapima vežimo.
- 30 2012 m. kovo 1 d. Nutartis *Star Coaches* (C-220/11, EU:C:2012:120) neleidžia daryti kitokios išvados.
- 31 Pirma, šios nutarties 20 punkte Teisingumo Teismas aiškiai patvirtino jurisprudenciją, grindžiamą 1992 m. lapkričio 12 d. Sprendimu *Van Ginkel* (C-163/91, EU:C:1992:435).
- 32 Antra, toje byloje Teisingumo Teismas tik konstatavo, kad ūkio subjekto teikiamoms vežimo paslaugoms negali būti taikomas PVM direktyvos 306 straipsnis, jeigu jos buvo suteiktos per subrangovą ne pačiam keliautojui, o kelionių agentūroms ir jeigu vežėjas neturi jokių kitų požymių, leidžiančių prilyginti jo paslaugas kelionių agentūros turistinių kelionių organizatoriaus paslaugoms.
- 33 Kadangi vien aplinkybės, kad kelionių agentūra teikia apgyvendinimo atostogų būste paslaugą, pakanka tam, kad būtų taikoma PVM direktyvos 306–310 straipsniuose numatyta speciali schema, kartu su šiuo apgyvendinimu galbūt vykdomo kitų prekių tiekimo ar paslaugų teikimo svarba negali turėti įtakos nagrinėjamo atvejo teisiniam kvalifikavimui, t. y. pripažinimui, kad taikoma speciali kelionių agentūroms skirta schema.
- 34 Taigi nėra būtina nagrinėti, prireikus atsižvelgiant į 2007 m. birželio 21 d. Sprendimu *Ludwig* (C-453/05, EU:C:2007:369) grindžiamą jurisprudenciją, ar kelionių agentūros teikiamas apgyvendinimo paslaugas lydintis nurodytas prekių tiekimas ar paslaugų teikimas yra pagrindinė ar pagalbinė paslauga.

35 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: PVM direktyvos 306–310 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad tiek kelionių agentūros atskirai vykdomas atostogų būsto, kurį ji išsinuomojo iš kito apmokestinamojo asmens, suteikimas, tiek toks atostogų būsto suteikimas kartu teikiant papildomas paslaugas, neatsižvelgiant į jų svarbą, yra viena paslauga, kuriai taikoma speciali kelionių agentūroms skirta schema.

Dėl antrojo klausimo

36 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar PVM direktyvos 98 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad kelionių agentūros teikiamai paslaugai, kurią sudaro apgyvendinimas atostogų būste, patenkantis į PVM direktyvos 307 straipsnio taikymo sritį, gali būti taikomas pirmojoje nuostatoje numatytas lengvatinis mokesčio tarifas arba vienas iš lengvatinių tarifų.

37 Šiuo klausimu primintina, kad, remiantis paties 307 straipsnio tekstu, kelionių agentūros šios direktyvos 306 straipsnyje nustatytais sąlygomis vykdomi su kelione susiję sandoriai mokestiniu požiūriu laikomi viena paslauga, kurią kelionių agentūra suteikia keleiviui. Iš to matyti, jog dėl to, kad apgyvendinimo atostogų būste paslaugai taikoma speciali kelionių agentūroms skirta schema, jos mokesstinį vertinimą lemia ne apgyvendinimui atostogų būste nustatytos taisyklės, o PVM direktyvoje įtvirtinta speciali schema, skirta kelionių agentūros teikiamai vienai paslaugai.

38 Be to, konstatuotina, kad pagal 98 straipsnio 2 dalį lengvatinis tarifas gali būti taikomas tik PVM direktyvos III priede nustatytoms kategorijoms priklausančių prekių tiekimui ar paslaugų teikimui.

39 Tačiau kelionių agentūros teikiamos vienos paslaugos, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 307 straipsnį, šiame sąraše nėra.

40 Vadinas, PVM direktyvos 98 straipsnio 2 dalyje numatytas lengvatinis tarifas netaikomas apgyvendinimo atostogų būste paslaugoms, kurioms taikoma speciali kelionių agentūroms skirta schema.

41 Taigi į antrąjį klausimą reikia atsakyti: PVM direktyvos 98 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad kelionių agentūros teikiamai paslaugai, kurią sudaro apgyvendinimas atostogų būste, patenkantis į šios direktyvos 307 straipsnio taikymo sritį, negali būti taikomas pirmojoje nuostatoje numatytas lengvatinis mokesčio tarifas arba vienas iš lengvatinių tarifų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

- 1. 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos 306–310 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad tiek kelionių agentūros atskirai vykdomas atostogų būsto, kurį ji išsinuomojo iš kito apmokestinamojo asmens, suteikimas, tiek toks atostogų būsto suteikimas kartu teikiant papildomas paslaugas, neatsižvelgiant į jų svarbą, yra viena paslauga, kuriai taikoma speciali kelionių agentūroms skirta schema.**

- 2. Direktyvos 2006/112 98 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad kelionių agentūros teikiamai paslaugai, kurią sudaro apgyvendinimas atostogų būste, patenkantis į šios direktyvos 307 straipsnio taikymo sritį, negali būti taikomas pirmojoje nuostatoje numatytas lengvatinis mokesčio tarifas arba vienas iš lengvatinių tarifų.**

Parašai.